

Πολιτικός λόγος

Επειδή ο πολιτικός λόγος αποτελεί μια σκόπιμη μορφή επικοινωνίας στο πεδίο της πολιτικής ζωής και αποβλέπει στον προσεταιρισμό του πολίτη-ψηφοφόρου και τον επηρεασμό της κοινής γνώμης, διακρίνεται από ορισμένα χαρακτηριστικά:

Αυτά είναι:

Α. Γνωρίσματα πολιτικού λόγου

Γνωρίσματα	Τι είναι	Παράδειγμα
1. Λεκτικός πληθωρισμός	Κατάχρηση επαναλήψεων και συνωνύμων.	Η μεγαλειώδης, συγκλονιστική σημερινή σας συγκέντρωση είναι μήνυμα ελπίδας, μήνυμα αισιοδοξίας για την αναγέννηση της Ελλάδας, για την αναγέννηση της Δημοκρατίας...
2. Βεβαιωτική διατύπωση	Έκφραση βεβαιότητας εκ μέρους του πολιτικού-πομπού που μεταφέρει αίσθημα εμπιστοσύνης και ασφάλειας στον πολίτη-δέκτη.	Το πάθος, ο όγκος, ο παλμός της σημερινής συγκέντρωσης δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία. Η νίκη έρχεται. Η νίκη είναι μαζί μας.
3. Θαυμαστική διατύπωση	Καταξιωτικός λόγος – εκφράσεις θαυμασμού και αισιοδοξίας.	Θα οικοδομήσουμε τη Νέα Ελλάδα, ένα κράτος πρότυπο για όλη την Ευρώπη.
4. Δεοντολογική διατύπωση	Τονισμός των ευθυνών και του χρέους όλων.	Είναι επιτακτική ανάγκη να πούμε την αλήθεια. Είναι χρέος μας προς τον λαό.

Η πειθώ στον πολιτικό λόγο

Β. Τρόποι πειθούς στον πολιτικό λόγο

1. Επίκληση στη λογική	Επιχειρήματα και τεκμήρια
2. Επίκληση στο συναίσθημα	Ποιητικός λόγος, περιγραφή, αφήγηση, χιούμορ κ.λπ.
3. Επίκληση στο ήθος του πομπού	Θετικοί χαρακτηρισμοί σε α' πρόσωπο
4. Επίθεση στο ήθος του αντιπάλου	Αρνητικοί χαρακτηρισμοί για αντίπαλο
5. Επίκληση στην αυθεντία	Αναφορά σε καταξιωμένα πρόσωπα

Γ. Προπαγάνδα

Όταν ο πολιτικός λόγος αποβλέπει στη χειραγώγηση του δέκτη, εκτρέπεται σε προπαγάνδα. Στην περίπτωση αυτή, χρησιμοποιούνται αθέμιτες τεχνικές. Αυτές είναι:

1. Χρήση εννοιών με τεράστιο ηθικό βάρος (λαός, έθνος, Θεός, πατρίδα, δικαιοσύνη κ.λπ.) που συσκοτίζουν την κρίση του δέκτη, τον εμποδίζουν να δει τα πράγματα με ψυχραιμία και λογική, με σκοπό τη χειραγώγηση των απόψεων και των επιλογών του.	«Η Πατρίδα σε χρειάζεται!»
(Σύνθημα αμερικανικής αφίσας για προσέλκυση εθελοντών στον πόλεμο στο Βιετνάμ).
2. Προσφυγή στην κινδυνολογία , δηλαδή διόγκωση επερχόμενων κινδύνων (διάλυση οικονομίας, εθνική καταστροφή κ.λπ.), με σκοπό να προκληθούν αισθήματα ανασφάλειας και φόβου που θα αποτρέψουν τον πολίτη από μια επιλογή και θα τον οδηγήσουν σε διαφορετική.	Το πρόγραμμα της αντιπολίτευσης είναι κενό. Δεν έχουν πρόγραμμα για τη χώρα. Και κενό πρόγραμμα σημαίνει περιπέτειες για τον λαό. Σημαίνει περιπέτειες για την οικονομία. Σημαίνει απώλεια όσων με κόπους κατακτήσαμε αυτά τα χρόνια.
3. Αλλοίωση της σημασίας των εννοιών, δηλαδή χρήση εννοιών όπως δημοκρατία, δικαιοσύνη κ.λπ. σε πλαίσια που δεν ανταποκρίνονται στο πραγματικό περιεχόμενό τους ή αντιτίθενται πλήρως σε αυτό.	Όλα τα αυταρχικά καθεστώτα αυτοαποκαλούνται δημοκρατικά .